

DE NYGAMLA VÄLFÄRDSNATIONALISTERNA

En krönika om **SD:s** infekterade historia, nuvarande ledningsstab, antiislamska politik, unka kultursyn och europeiska systerpartier

av

Mats Parner

”Hemmets grundvalar är gemensamheten och samkänslan. Det goda hemmet känner icke till några privilegierade eller tillbakasatta, inga kelgrisar och heller inga styvbarn. Där ser icke den ene ner på den andre. Där försöker ingen skaffa sig fördelar på någon annans bekostnad, och den starkare trycker aldrig ner och plundrar den svagare.”

(Per Albin Hanssons berömda **folkhemstal** från 1928 i sammanfattning)

☒☒☒ En smällkall vinterdag i början av år 2000 satt fyra unga studenter och drack öl till Jörg Haiders ära på den pro-österrikiska syltan **Rauhrackel** i centrala Lund. Haider var ordförande i det populistiska FPÖ, *Freiheitliche Partei Österreichs*, och hade nyligen tagit plats i sitt lands regering. Följden blev att EU satte österrikarna i karantän i protest mot deras nyvalda regim, och man avbröt tills vidare alla ömsesidiga förbindelser med alplandet.

Denna EU-åtgärd var historiskt unik, och mer besinningsfulla invånare – sådana fanns! – i det svartlistade riket skämdes ögonen ur sig.

Men de fyra på krogen kände ingen skam. De var trosvissa ”nationalister” som, ända fram till 2003-04, hyllade Karl XII den 30 november och ideligen tog aktiv del i det högerextremistiska skränet. Nu beslöt de att organisera en egen kampanj i det lilla formatet – *”Köp österrikiskt!”* – på tvärs mot EU, och de fann det angelägnare än vanligt att tömma sina välfyllda ölglas just på näringsstället **Rauhrackel**. Listor med exempel på österrikiska produkter som allmänheten kunde ”stödköpa” började cirkulera både på universitetet, i Lundagård och runtom i Skåne.

De edsvurna i den öldrickande Lundakvartetten var inte bara studenter; de ingick också, som ystra påläggskalvar, i Sverigedemokraternas framtidsgarde och utgör i dag fyra sjättedelar av SD:s verkställande utskott. Av sina tillbedjare kallas de ”fantastiska fyran”, och vi känner dem alltför väl: Per Jimmie Åkesson är ordförande, Björn Söder partisekreterare, Mattias Karlsson presschef och Richard Jomshof (tidigare Johansson) chefredaktör för **SD-kuriren**.

Alltsedan 2005 har denna sydsvenska ensemble utformat den Sverigedemokratiska politiken, oftast kompromisslöst och med hårda nypor. Marschkängorna och bombarjackan har ersatts av slips och kostym, de forna nazistvännerna rensats ut, den ideologiska fasaden putsats upp och samarbetet med Pia Kjaersgaards danska folkparti har efterhand blivit allt intimare. Man skulle rent av kunna säga att Fredrik R:s ”nya moderater” ganska väl motsvaras av Jimmie Å:s ”nya sverigedemokrater”. SD av årgång 2010 är något annat än vid bildandet i februari 1988.

Emellertid är de nya rågångarna, liksom hos moderaterna, till övervägande delen taktiskt och strategiskt motiverade – inte främst idémässigt grundade. Det handlar om att röstmaximera.

Sverigedemokraterna har murkna rottrådar med en 1980- och tidig 90-talshistoria som tonar i smutsbrunt. Partiet föddes ur den rasistiska kampgruppen BSS (Bevara Sverige Svenskt) och dominerades till en början av politiska vettvillingar och övervintrade nazister. Till ordförande valdes (1992) Anders Klarström med ett förflutet i Göran Assar Oredssons Nordiska Riksparti. Också för ungdomsförbundet basade en ökad nazist, Robert Vesterlund, under pionjäråren. Antisemitismen florerade, och man stödde länge och väl Sydafrikas apartheidpolitik – liksom man i dag är garanter för 'kulturell apartheid' i sin egen blågula (eller rödgula...) hemmaborg.

Vikingarock och s. k vitmaktmusik värderades högt och användes medvetet vid rekryteringen av nya ungdomar till rörelsen. Åkesson själv gillar inte bara Dire Straits; även till Ultima Thule lånar han med förtjusning sitt tondöva högeröra.

Efter Klarström utsågs örebroaren, f d (c)-politikern (och nyblivne riksdagsledamoten) Mikael Jansson till ny partiboss 1995 med ambitionen att strama upp partiet och förvandla SD till en demokratisk klängväxt bland andra i politikens blomstersängar. Det gav önskat resultat, men inte heller bakslagen uteblev: 2001 splittrades partiet, och Nationaldemokraterna formerade sig i, framför allt, Stockholmsområdet.

I ordförandevalet på riksmötet i Norrköping 2005 slogs Mikael J ur brädet av Jimmie Åkesson med röstsiffrorna 91-50, och sedan dess har SD-skutan lyckats undvika alla blindskär med sin Lundakvartett vid rodret. Mig veterligt har ingen av de fyra i ledarstaben några kopplingar till det bruna 80-talet. Det hindrar inte att spåren förskräcker: Björn Söder var tidigare medlem i Jean-Marie le Pens Front National, Mattias Karlsson har beskrivit Jörg Haider som "en folkkär demokratisk politiker och familjefader" – men stämplat Zlatan Ibrahimovic som icke-svensk – och Åkesson har förnekat SD:s naziinfluerade ursprung.

Till protokollet bör därför tas att tjugoförårsjubileet av SD:s grundande firades med övlig pompa och ståt och med långbord för 160 särskilt inbjudna gäster på en källarkrog i Bromma vintern 2008. Att partibildandet högtidlighölls på det sätt som nu skedde tyder på en närmast sjuklig okänslighet för historiska realiteter bland de ansvariga.

☒☒☒ Men återigen: 2000-talets SD-kader sympatiserar inte med nationalsocialismen. Det är också missvisande att döma ut sverigedemokraterna som fascister; de paramilitära styrkorna lyser dessbättre med sin frånvaro, ledarkulten är inte mer påtaglig än i alla andra partier, och SD:s representanter bekänner sig, än så länge, till vår parlamentariska demokratis spelregler. Partiombuden är inte ens rasister i detta begrepps traditionella mening. En helsvart afrikansk flykting som åker Vasaloppet, gillar 'små grodorna', ekiperar sig i folkdräkt och anser att man oupphörligt "daltar" med brottslingar här i Sverige betraktas som *assimilerad* av Åkesson och hans drabanter – och har därmed god chans att kvala in som äktsvensk medborgare (låt vara att afrikaner med de nyssnämnda böjelserna torde vara relativt svårfunna).

Det är inte rasblandning av den gamla 30- och 40-talsmodellen, som de Sverigedemokratiska anhängarna motsätter sig; i stället är det sammansmältningen av skilda kulturer man fruktar.

Raserna må legeras, så icke kulturerna. Man framhåller i ledningsstaben att invandringen bör inskränkas till ett minimum, eftersom det mångkulturella samhället inte fungerar.

Just detta är 'SD-filosofins' hjärtpunkt och innersta kärna. På goda grunder kan denna filosofi brännmärkas som *kulturrasistisk*. Att själva rasbegreppet på detta sätt ges ett vidare innehåll förändrar ingenting i praktiken. Om man diskrimineras på grund av sin hudfärg, sitt ursprung, sin politiska hållning, sitt kön, sin specifika vikt, sitt geografiska hemvist eller sin religion har i praktiken ringa betydelse. Sverigedemokraterna är rasister – kulturrasister – som utrangerar individer med annorlunda härkomst. Man gör så från ölschappen, från demonstrationstågen, från de skånska elfenbenstornen och, numera, även från sina riksdagstaburetter.

Islam är sedan länge SD:s huvudfiende. Med en aldrig sinande energi gör partiets företrädare bisarra jämförelser mellan islam och nazism, och Koranen likställs med Hitlers **Mein Kampf**. I **Hatet mot muslimer** (Atlas förlag 2009) av Andreas Malm finns en rad belysande exempel på sid. 67-107. Överslagen är lika många som de okontrollerade raseriutbrotten. T ex kritiserade SD:s internationelle sekreterare Kent Ekeröth ett DN Debattinlägg med dessa ordkaskader:

"Det är beklämmande att tvingas läsa en artikel som gläder sig åt den accelererande process, där Sverige och vi svenskar byts ut till förmån för andra – och då i all synnerhet till förmån för den muslimska kulturen. Om detta fortsätter, så kommer vi en dag att vakna upp till ljudet av minareter, som skriker ut islams dystra meddelande: underkastelse" (bloggtext 2008-08-27).

Ekeröths dubier tycks mig helt befängda – även bortsett från att normala tidningsartiklar inte kan glädja sig, och att minareter sällan ger hals av egen kraft. Islam är definitivt ingen pelare, som en gång huggits i sten. Det är ett mångskiftande helt med långt fler uppenbarelseformer än kristendomens. Fö uppgår de aktiva muslimerna i dagens Sverige till endast ca 70 000.

Vid riksdagsvalet i september fick Sverigedemokraterna nästan fem gånger så många röster.

Den antiislamska hatpropaganda som bedrivs runtom i Europa med SD:s många systerpartier högst upp på barriaden påminner osökt om en svunnen tids judeförföljelser. I 14 EU-staters beslutande församlingar har i dag populistiska sällskap med vitglödgd avsky för muslimer på agendan röstats in (liksom också i Norge och Schweiz). Geert Wilders Frihetsparti (*Partij Voor de Vrijheid, PVV*) och Kjaersgaards Dansk Folkeparti är två av de mest framgångsrika. Att det här djupt motbjudande fenomenet, ja, denna politiska Europasmitta, har gett Åkesson-lägret vind i seglen är höjt över varje rimligt tvivel: 'hatinternationalen' har verksamt bidragit till att häva partiets isolering.

******* I den etablerade partifloran har SD svårast för socialdemokratin, och av de tongivande politikerna är Mona Sahlin – "Mona Muslim" – den mest föraktade. Synen på (s) är kluven på ett närmast patologiskt sätt. Björn Söder medgav, år 2003, att han "personligen" kände djup beundran för Tage Erlander och (än mer) för Per Albin Hansson, och vid SD:s riksmöte 2008 i Karlstad tog han ytterligare ett kliv och skrev retroaktivt in Per Albin – varvid Selma Lagerlöf följde med av bara farten... – i det egna partiet. Hansson/Erlander "tordes överge stora delar av den socialistiska ideologin" och valde i stället "en nationalistiskt färgad samförståndslinje"

till skillnad från sentida vindflöjlar och rödhökar som Carlsson, Palme och Mona Muslim – allt enligt Söders halsbrytande tolkning.

Det är historiska analyser av den här typen som förklarar, varför sverigedemokrater gärna vill framstå som hängivna folkhemsvänner och sanna välfärdspolitiker i dessa yttersta tider. Man tror sig vara arbetarrörelsens enda verkliga ombud; socialdemokrater och vänsterpartister är bara falska profeter och numera en del av etablissemanget. De har skändligen svikit. Även på den här punkten faller det sig naturligt att stillsamt erinra om det oövervinnerliga tänkandet i statsminister Reinfeldts 30-procentsfraktion: ”Nya moderaterna – det enda arbetarpartiet”.

George Orwell skulle haft mycket att säga om detta.

De självutnämnda och maskerade ”antifascisterna” av AFA-typ har verksamt bidragit till SD:s framgångar med sina batterier av strutsägg, ogräs och stenar och sin allmänna tilltro till rent kriminella metoder. Förhållandet mellan AFA-ligisterna och Jimmie Å:s armé har i åratal varit symbiotiskt; parterna har sugit näring av varandra. Okynnet att utestänga sverigedemokrater från skoldebatter, informationsträffar o s v måste också brännmärkas. Det är motståndarens yttrandefrihet man – som demokrat – har att försvara. Med vederhäftighet och sakargument kommer vi nästan alltid längre än med byråkratiskt och administrativt fiffel. I solljuset brukar trollen spricka.

Faktasamlingarna om Åkesson-trollen är många. Själv har jag haft störst nytta av journalisten Pontus Mattssons **Sverigedemokraterna in på bara skinnet** (Natur och Kultur 2009) och näst största utbytet av Anna-Lena Lodenius och Mats Wingborgs **Slaget om svenskheten** (Premiss förlag 2009) med undertiteln **Ta debatten med SD**. Mattssonboken är den mer avspända och tonsäkra.

”Jorden är ett alldeles för riskfullt ställe att leva på, inte på grund av de människor som utför onda handlingar utan på grund av de människor som står bredvid och låter dem göra det” är ett uttalande, som brukar tillskrivas Albert Einstein. Denna Einstein-tes har komprimerats på ett effektfullt sätt av Martin Luther King jr: ”Problemet är inte de onda människorna, utan de goda människornas tystnad.”

Jag skulle aldrig påstå att sverigedemokrater är onda. Däremot hävdar jag att deras politik är ond och inte bara ond; den är brutal, okänslig och skamlös.

Mats Parner